

lig nær, og derfor været bange for, at man vilde finde, at det var endnu mere og altfor vidtgaaende mod Fattigvæsenet, dersom man vilde forlange, at det skulde træde til strax. Jeg havde tænkt mig, at man vilde finde, at det var billigt mod Fattigvæsenet, at Moderen i det Mindste først skulde prøve paa at komme til Alimentationsbidraget ved de almindelige Retsmidlers Anvendelse, og først, naar hun ikke kan faae det paa den Maade, kunde henvende sig til Fattigvæsenet. Hvad iøvrigt Forretningssagen angaar, er Grunden til, at Lovforslaget siger, at hun kan henvende sig til Fattigvæsenet paa det Sted, hvor Børnefaderen opholder sig, selvfølgelig den, at man vil give Børnemoderen en Vettelse, idet hun i Reglen uden Vanskelighed vil kunne bringe det paa det Reue, hvor Børnefaderen opholder sig, og altsaa ogsaa uden Vanskelighed vil kunne finde Fattigvæsenet paa det Sted, hvor han opholder sig. Derimod er det en ganske anden Historie at klare for hende, hvor han er forsørgelsesberettiget. Derfor, uagtet det, om man vil, bliver et Dmjsb, har jeg ment, at det ikke gik an at paalægge Børnemoderen at henvende sig til Forsørgelseskommunen; thi det vil sige, at man paabyder hende en Undersøgelse og Afgjørelse af alle disse Spørgsmaal, der komme frem ved Bestemmelsen af, hvilken Kommune der er Forsørgelseskommunen. For hende vil det aabenbart være en stor Vettelse at kunne holde sig til Børnefaderens Opholdskommune, og faa for Resten lade den om, hvor Forsørgelseskommunen er og varetage det videre Fornødne overfor denne. Man har talt om Tvangsmidlet, om det burde være Vand og Brød som hidtil, eller om det burde være Tvangsarbejde. Jeg skal nu først bemærke, at det er et Spørgsmaal, som ikke behøver at røre ved selve Tanken i § 4; thi det, om Tvangsmidlet skal bestaa i det ene eller det andet, er et Spørgsmaal, som alligevel kommer frem, naar Fattigvæsenet skal til at rekvirere Tvangsmidlet anvendt: skal det være Vand og Brød eller Tvangsarbejde. Man kunde ogsaa tænke sig — og det er maaste Meningen — at man vilde tillægge det Spørgsmaal den Betydning, at naar man sætter et saa strængt og afskrækkende Tvangsmiddel som Tvangsarbejde, behøver man ikke at give Børnemoderen denne Ret til at holde sig til Fattigvæsenet. Jeg vil nu overfor dette Spørgsmaal først og fremmest bemærke, at jeg tror, at det vil blive en i praktisk Henseende meget vanskelig Sag at gennemføre den Tanke, at Tvangsarbejde skulde benyttes som Afsoningsmiddel. Jeg skal ikke her komme videre ind paa dette Spørgsmaal om, hvad der kan anses for at

være værst og ubehageligt og altsaa virke mest afskrækkende paa de Saagjældende enten Vand og Brød eller Tvangsarbejde. Men jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at der er adskillige Amter her i Landet eller i det Mindste et Par, der slet ikke have Tvangsarbejdsanstalter; og dernæst er der mange Steder, hvor man nok har saadanne, men hvor de ere fulde, hvor de allerede med Nød og næppe kunne tage det Antal Tvangsarbejdsfanger, som de allerede efter de bestaaende Regler skulle tage, og jeg tror derfor, at naar Afsoning af Alimentationsbidrag skulde ske paa den Maade, vil man komme i stor Forlegenhed. Og selv da man byggede nye Tvangsarbejdsanstalter eller udvidede de bestaaende for denne Sags Skyld, er jo ogsaa selve denne Afsoningsmaade meget dyr for Kommunerne. Jeg skulde næsten tro, at de i de fleste Tilfælde vilde staa sig bedre ved at betale Alimentationsbidraget end at holde saadan en Mand paa Tvangsarbejde i længere Tid, som det jo maa blive. Derfor er jeg i det Hele af den Mening, at det vil være forbundet med stor Vanskelighed at gaa over til det System, selv om man sætter sig ud over alle andre Hensyn, som der kunde være Tale om. Hvis man vil sige, at Humanitetshensynet kan man ansæ for at være tilstrækkelig varetaget derved, at den, der rekvirerer Tvangsmidlet anvendt, jo kan lempe sig og ikke behøver at anvende det, naar det vil være for strængt, tror jeg ikke, man kan gjøre Regning derpaa; thi for saa vidt Børnemoderen angaar, maa det jo være Reglen, at hun har en bestemt Ret til at forlange det legale Tvangsmiddel anvendt, hvad enten det nu er det ene eller andet, og da kan man ikke forlange eller i alt Fald ikke juridisk fremtvinge, at hun skal tage Villighedshensyn. Hun maa være stillet saaledes, at hun ubetinget kan forlange det anvendt. Derimod er det ganske vist noget anderledes med Fattigvæsenet. Det baade kan og — allerede efter den bestaaende Lovgivning — skal tage saadanne Villighedshensyn; idet det jo allerede efter den bestaaende Lovgivning ikke har Lov til at

Rettelser.

Sp. 454, Linie 4 fraoven: . . . afflaa Tilbudet. Det er nylig blevet fremhævet, at Tilbudet er overmaade ruudelig, naar det osv. Læs: afflaa Tilbudet — det er nylig blevet fremhævet, at Tilbudet er overmaade ruudelig — naar det osv.